

UNIVERZITA KARLOVA V PRAZE
Pedagogická fakulta

Katedra anglického jazyka a literatury

The Vampire Lestat by Anne Rice - the translation and
stylistic analysis of one chapter

Autor: Hana Dušková

Vedoucí práce: Mgr. Jakub Ženíšek

Praha 2014

THE TABLE OF CONTENTS

THE TABLE OF CONTENTS	2
1 INTRODUCTION	5
2 PRACTICAL PART	6
3 THEORETICAL PART	39
3.1 CHOICE OF REGISTER	40
3.2 THE ANALYSIS OF NAMES	40
TRANSLATING PROPER NAMES.....	40
LOCAL NAMES	42
TRANSLATING SPECIAL TERMS.....	43
3.3 THE MORPHOLOGICAL AND SYNTACTIC ANALYSIS	44
POSSESSIVE PRONOUNS	44
PASSIVE VOICE.....	44
NON-FINITE CONSTRUCTIONS.....	45
3.4 LEXICAL AND STYLISTIC ASPECT.....	47
DIRECT SPEECH INTRODUCTION	47
DIMINUTIVES	47
IDIOMS	48
SLANG AND COLLOQUIAL LANGUAGE	49
FOREIGN LANGUAGE IN THE TEXT	50
3.5 NATIONALY SPECIFIC FEAUTRES.....	51
MEASURES.....	51
4 CONCLUSION	53
5 BIBLIOGRAPHY	54

DECLARATION

I hereby declare that this bachelor thesis, titled *The Vampire Lestat* by Anne Rice - the translation and stylistic analysis of one chapter, is my own work and that all the sources I used are included in the reference list.

Prague, June 11th 2014

.....

ACKNOWLEDGEMENTS:

I would hereby like to thank Mgr. Jakub Ženíšek for his time, patience and academic support regarding the compilation of this bachelor thesis. I would also like to thank my family and friends for their support.

ABSTRACT

The main aim of this bachelor thesis is to point out the most common problems that the translators from English to Czech may encounter, exemplified by real solutions in the proces of translating modern fiction. This work consists of two parts. The theoretical part of is the the actual translation of one chapter of the novel *The Vampire Lestat* by american author Anne Rice.

The theoretical part contains the stylistic analysis of the translated text and it is aimed at the probles I have encountered while translating the text. I am commenting on the technique that I have chosen on the basis of the translation theories, particularly those by Jiří Levý, Dagmar Knittlová and Zlata Kufnerová.

KEY WORDS

Translation, proper names, non-finite verb structures, passive voice, reporting clauses, colloquial language, measures, diminutives, idioms

ABSTRAKT

Hlavním cílem této bakalářské práce je poukázat na nejčastější problémy, se kterými se mohou setkat překladatelé z anglického do českého jazyka, za použití reálných překladatelských řešení u převodu moderní literatury. Práce se skládá se ze dvou částí. Praktickou část tvoří vlastní překlad jedné kapitoly románu *The Vampire Lestat* americké autorky Anne Rice.

Teoretická část obsahuje stylistickou analýzu přeloženého textu a je zaměřen na problémy, se kterými jsem se při překládání setkala. Vyjadřuji se zde k postupům, které jsem zvolila na základě překladatelských teorií, zejména těch, které napsali Jiří Levý, Dagmar Knittlová a Zlata Kufnerová.

KLÍČOVÁ SLOVA

Překlad, vlastní jména, neurčité tvary slovesné, trpný rod, uvozovací věty, hovorový jazyk, měrné jednotky, zdvojněliny, idiomy

1 INTRODUCTION

Choosing the topic to deal with in my bachelor thesis was not an easy task. As I did not want to write my bachelor thesis on a theoretical topic that would rest primarily on a summary of theories that had been almost inevitably revisited several times in the past, I chose to devote my time to working on something that was reasonably original and creative. After enrolling for a seminar in translation and becoming slightly familiar with all the difficulties that the translator from English to Czech has to face, I decided that translating would be an interesting task to devote my bachelor thesis to.

At first, I had been uncertain which book to translate. However, soon enough I decided that translating one of my most favorite books would be rewarding in many different ways. Not only would I be working on my thesis, but I would also be enjoying my favorite book. I decided to translate the first chapter because it was not only introductory to the plot but also included a rather wide range of devices I could pay attention to.

While solving theoretical problems of translation I relied mostly on works of Jiří Levý and Dagmar Knittlová, which theorized most of the problems I encountered during translation.

2 PRACTICAL PART

The translation of one chapter of *The Vampire Lestat* by Anne Rice

I am The Vampire Lestat. I'm immortal. More or less. The light of the sun, the sustained heat of an intense fire – these things might destroy me. But then again, they might not.

I'm six feet tall, which was fairly impressive in the 1780s when I was a young mortal man. It's not bad now. I have thick blond hair, not quite shoulder length, and rather curly, which appears white under fluorescent light. My eyes are gray, but they absorb the colors blue or violet easily from surfaces around them. And I have a fairly short narrow nose, and a mouth that is well shaped but just a little too big for my face. It can look very mean, or extremely generous, my mouth. It always looks sensual. But emotions and attitudes are always reflected in my entire expression. I have a continuously animated face.

My vampire nature reveals itself in extremely white and highly reflective skin that has to be powdered down for cameras of any kind.

And if I'm starved for blood I look like a perfect horrorskin shrunken, veins like ropes over the contours of my bones. But I don't let that happen now. And the only consistent indication that I am not human is my fingernails. It's the

Jsem upír Lestat. Jsem nesmrtelný. Víceméně. Sluneční svit, nepřetržitý žár silného ohně – tyto věci mě dokážou zabít. Ale také nemusí.

Měřím metr osmdesát, což bylo kolem roku 1780, když jsem byl mladý smrtelník, dosti impozantní. Není to špatné ani teď. Mám husté blond vlasy skoro na ramena, dost se vlní a ve světle zářivek vypadají bílé. Moje oči jsou šedé, ale zbarvují se podle okolí do modra či fialova. Mám celkem krátký úzký nos a pěkně tvarovaná ústa, která jsou však pro můj obličej trochu moc velká. Mohou vypadat krutě, či nesmírně štědře. Vždy však vypadají smyslně. Avšak pocity a názory se vždy odráží v mém celkovém výrazu. Můj obličej je neustále živoucí.

Má upíří podstata se projevuje extrémně bílou a reflexní kůží, která musí být napudrovaná, pokud mě mají fotit nebo natáčet.

Když žízním po krvi, tak vypadám přímo děsivě, kůže se mi scvrkne a žíly obepínají kosti jako provazy. Ale teď už nedopustím, aby se mi to stalo. Jedinou stálou známkou toho, že nejsem člověk, jsou mé nehty. Je tomu

same with all vampires. Our fingernails look like glass. And some people notice that when they don't notice anything else.

Right now I am what America calls a Rock Superstar. My first album has sold 4 million copies. I'm going to San Francisco for the first spot on a nationwide concert tour that will take my band from coast to coast. MTV, the rock music cable channel, has been playing my video clips night and day for two weeks. They're also being shown in England on "Top of the Pops" and on the Continent, probably in some parts of Asia, and in Japan. Video cassettes of the whole series of clips are selling worldwide.

I am also the author of an autobiography which was published last week.

Regarding my English – the language I use in my autobiography – I first learned it from a flatboatman who came down the Mississippi to New Orleans about two hundred years ago. I learned more after that from the English language writers – everybody from Shakespeare through Mark Twain to H. Rider Haggard, whom I read as the decades passed. The final infusion I

tak u všech upírů. Naše nehty vypadají, jakoby byly skleněné. A někteří lidé si toho všimnou, když už si nevšimnou ničeho jiného.

V současné době jsem tím, co Amerika nazývá rockovou superstar. Mého prvního alba se prodalo 4 miliony kopií. Pojedu do San Franciska, první zastávky našeho celostátního turné, při kterém s mou kapelou pocestujeme napříč celým kontinentem. MTV, rocková kabelová stanice, hrála mé videoklipy ve dne v noci dva týdny v kuse. Také je vysílají v Anglii v hitparádě "Top of the Pops" a v Evropě, pravděpodobně v nějakých částech Asie a v Japonsku. Videokazety s celou sérií klipů se prodávají celosvětově.

Jsem také autorem autobiografie, která vyšla minulý týden.

Co se týká angličtiny – jazyka, který používám ve své autobiografii – poprvé jsem se ji učil před dvěma sty lety od loďníka, který po Mississippi připlul dolu do New Orleansu. Později jsem se naučil více z děl anglicky píšících autorů – od Shakespeara přes Marka Twaina až po H. Rider Haggarda, kterého jsem v průběhu desetiletí čítával. Konečnou infuzi

received from the detective stories of the early twentieth century in the *Black Mask* magazine. The adventures of Sam Spade by Dashiell Hammett in *Black Mask* were the last stories I read before I went literally and figuratively underground.

That was in New Orleans in 1929.

When I write I drift into a vocabulary that would have been natural to me in the eighteenth century, into phrases shaped by the authors I've read. But in spite of my French accent, I talk like a cross between a flatboatman and detective Sam Spade, actually. So I hope you'll bear with me when my style is inconsistent. When I blow the atmosphere of an eighteenth century scene to smithereens now and then.

I came out into the twentieth century last year.

What brought me up were two things.

First – the information I was receiving from amplified voices that had begun their cacophony in the air around the time I lay down to sleep.

I'm referring here to the voices of radios, of course, and phonographs and later television machines. I heard the radios in the cars that passed in the streets of the old Garden District near

jsem dostal z detektivních příběhů vycházejících v časopisu *Černá maska*, který vycházel počátkem dvacátého století. Dobrodružství Sama Spadea od Dashiella Hammetta byly poslední příběhy, které jsem v časopise přečetl, než jsem doslova a do písmene šel pod zem.

To bylo v New Orleans roku 1929.

Když píši, sklouzávám ke slovní zásobě, která by pro mě byla přirozená v 18. století, k frázím formovaným autory, které jsem četl. Ale navzdory svému francouzskému přízvuku mluvím vlastně jako kříženec lodníka a detektiva Sama Spadea. A tak doufám, že budete mít se mnou strpení, když bude můj styl nestálý a když tím občas rozdrťím atmosféru scény z 18. století na padrt'.

Ve dvacátém stoletím jsem se ukázal vloni.

Zpět mě přivedly dvě věci.

Zprvé, informace, které jsem dostával od sílících hlasů, které započaly svou kakofonii v době, kdy jsem se uložil ke spánku.

Mluvím samozřejmě o rádiích, gramofonech a později televizorech. Slyšel jsem rádia z aut projíždějích ulicemi Garden Distriktu poblíž místa, kde jsem ležel. Slyšel jsem gramofony

the place where I lay. I heard the phonographs and TVs from the houses that surrounded mine.

Now, when a vampire goes underground as we call it when he ceases to drink blood and he just lies in the earth he soon becomes too weak to resurrect himself, and what follows is a dream state.

In that state, I absorbed the voices sluggishly, surrounding them with my own responsive images as a mortal does in sleep. But at some point during the past fifty-five years I began to “remember” what I was hearing, to follow the entertainment programs, to listen to the news broadcasts, the lyrics and rhythms of the popular songs.

And very gradually, I began to understand the caliber of the changes that the world had undergone. I began listening for specific pieces of information about wars or inventions, certain new patterns of speech.

Then a self-consciousness developed in me. I realized I was no longer dreaming. I was thinking about what I heard. I was wide awake. I was lying in the ground and I was starved for living blood. I started to believe that maybe all the old wounds I’d sustained had been healed by now. Maybe my strength had come back. Maybe my strength had

a televize z domů, které obklopovaly ten můj.

Tak tedy, když jde upír pod zem, jak nazýváme to, když přestane pít krev, jen leží v zemi a je brzy příliš slabý na to, aby se znovu probral k životu. A poté následuje snová fáze.

V této fázi jsem pomalu vstřebával hlasy, doplňoval je svými vlatními obrazy, tak jak to smrtelníci ve spánku dělají. Ale někdy v průběhu posledních pětapadesáti let, jsem si začal “zapamatovávat” co jsem slyšel, začal jsem sledovat zábavné pořady, poslouchat zprávy, slova písní a rytmy populárních songů.

A velmi pozvolna jsem začal chápat, jak velkými změnami svět prošel. Začal jsem poslouchat konkrétní informace o válkách nebo vynálezech, o novém způsobu mluvy.

V té době se ve mně vyvinulo sebeuvědomění. Uvědomil jsem si, že už jsem dávno nesnil. Přemýšlel jsem o tom, co jsem slyšel. Byl jsem zcela vzhůru. Ležel jsem v zemi a žíznil po lidské krvi. Začal jsem věřit, že možná všechny staré rány, které jsem utržil, byly už zahojené. Možná že se mi vrátila síla. Třeba se moje síla ve

actually increased as it would have done with time if I'd never been hurt. I wanted to find out.

I started to think incessantly of drinking human blood.

The second thing that brought me back – the decisive thing really – was the sudden presence near me of a band of young rock singers who called themselves Satan's Night Out.

They moved into a house on Sixth Street – less than a block away from where I slumbered under my own house on Prytania near the Lafayette Cemetery – and they started to rehearse their rock music in the attic some time in 1984.

I could hear their whining electric guitars, their frantic singing. It was as good as the radio and stereo songs I heard, and it was more melodic than most. There was a romance to it in spite of its pounding drums. The electric piano sounded like a harpsichord.

I caught images from the thoughts of the musicians that told me what they looked like, what they saw when they looked at each other and into mirrors. They were slender, sinewy, and altogether lovely young mortals – beguilingly androgynous and even a little savage in their dress and movements – two male and one female.

skutečnosti zvětšila, jak by tomu časem bylo, kdybych nebyl zraněn. Chtěl jsem to zjistit.

Začal jsem v jednom kuse myslet na lidskou krev.

Druhá věc, která mě přivedla zpátky, ta opravdu rozhodující věc – byla nečekaná přítomnost kapely mladých rockových zpěváků, kteří se nazývali Satan's Night Out.

Nastěhovali se do domu na Šesté ulici – necelý blok od místa, kde jsem dřímal pod svým domem na Prytanii poblíž Lafayettova hřbitova – a začali někdy v roce 1984 ve sklepě zkoušet.

Slyšel jsem kvílející elektrické kytary a jejich zběsilý zpěv. Bylo to stejně dobré jako písně v rádiu a stereu, které jsem slyšel a bylo to melodičtější než většina z nich. Navzdory bušícím bubnům v tom byla romantika. Elektrické píáno znělo jako čembalo.

Zachytil jsem obrazy z myšlenek hudebníků, které mi řekli, jak vypadali, co viděli, když se podívali jeden na druhého nebo když se podívali do zrcadla. Byli štíhlí, šlachovití a naprosto rozkošní mladí smrtelníci – svůdně oboupohlavní a dokonce se díky svým šatům a pohybům trochu podobali divochům. Byli to dva muži

They drowned out most of the other amplified voices around me when they were playing. But that was perfectly all right.

I wanted to rise and join the rock band called Satan's Night Out. I wanted to sing and to dance.

But I can't say that in the very beginning there was great thought behind my wish. It was rather a ruling impulse, strong enough to bring me up from the earth.

I was enchanted by the world of rock music – the way the singers could scream of good and evil, proclaim themselves angels or devils, and mortals would stand up and cheer. Sometimes they seemed the pure embodiment of madness. And yet it was technologically dazzling, the intricacy of their performance. It was barbaric and cerebral in a way that I don't think the world of ages past had ever seen.

Of course it was metaphor, the raving. None of them believed in angels or devils, no matter how well they assumed their parts. And the players of the old Italian commedia had been as shocking, as inventive, as lewd.

Yet it was entirely new, the extremes to which they took it, the brutality and

a jedna žena.

Když hráli, přehlušili většinu ostatních zesílených hlasů okolo mě. Ale to bylo v naprostém pořádku.

Chtěl jsem vstát a připojit se k rockové kapele Satan's Night Out. Toužil jsem zpívat a tančit.

Nemohu ale říci, že by na úplném počátku byla za mým přáním velká myšlenka. Byl to spíše rozhodující impuls, dostatečně silný na to, aby mě zvedl ze země.

Byl jsem okouzlený světem rockové hudby, tím, jak zpěváci mohli vykřikovat o dobru a zlu, prohlásit se za anděly či démony, a smrtelníci by vstávali a provolávali jim slávu. Někdy se zdáli být čistým zosobněním šílenství. A přece byla ta složitost jejich vystoupení technologicky úchvatná. Bylo to barbarské a chytré takovým způsobem, o němž si nemyslím, že by jej svět minulých časů kdy viděl.

Samozřejmě, že to třeštění byla metafora. Nikdo z nich nevěřil na anděly nebo démony, bez ohledu na to, jak dobře je napodobovali. Herci ze starých italských komedií byli zrovna tak šokující, stejně jako vynalézaví a oplzlí.

A přesto byly ty extrémy, do nichž to hnali, i ta brutalita a odpor a to jak

the defiance – and the way they were embraced by the world from the very rich to the very poor.

Also there was something vampiric about rock music. It must have sounded supernatural even to those who don't believe in the supernatural. I mean the way the electricity could stretch a single note forever; the way harmony could be layered upon harmony until you felt yourself dissolving in the sound. So eloquent of dread it was, this music. The world just didn't have it in any form before.

Yes, I wanted to get closer to it. I wanted to do it. Maybe make the little unknown band of Satan's Night Out famous. I was ready to come up.

It took a week to rise, more or less. I fed on the fresh blood of the little animals who live under the earth when I could catch them. Then I started clawing for the surface, where I could summon the rats. From there it wasn't too difficult to take felines and finally the inevitable human victim, though I had to wait a long time for the particular kind I wanted – a man who had killed other mortals and showed no remorse.

One came along eventually, walking

je přijímal celý svět, něčím zcela novým.

Kromě toho bylo na rockové hudbě cosi upírského. Muselo to znít nadpřirozeně i těm, kteří v nadpřirozeno nevěří. Mám na mysli ten způsob, kterým elektřina dokázala natáhnout jedinou notu tak, aby zněla věčně. To, jak mohla být harmonie navrstvena na harmonii, dokud jsi necítil, že se rozpouštíš ve zvuku. Tak výmluvně hrozivá byla ta hudba. Svět ji jednoduše v takovéto podobě dosud nezažil.

Ano, chtěl jsem se k ní dostat blíže. Chtěl jsem to udělat. Možná udělat z malé neznámé kapely Satan's Night Out hit. Byl jsem připravený vyjít nahoru.

Trvalo mi víceméně týden, než jsem vstal. Krmil jsem se čerstvou krví malých zvířat žijících pod zemí, když se mi nějaké podařilo chytit. Pak jsem se začal drápat na povrch, kde jsem mohl přivolat krysy. Pak už nebylo příliš těžké chytit kočky an nakonec nevyhnutelnou lidskou obět', ačkoliv jsem musel nějakou dobu vyčkat na tu správnou. Chtěl jsem muže, který zabíjel jiné smrtelníky a netrpěl výčitkami svědomí.

Takový nakonec přikráčel podél

right by the fence, a young male with a grizzled beard who had murdered another, in some far-off place on the other side of the world. True killer, this one. And oh, that first taste of human struggle and human blood!

Stealing clothes from nearby houses, getting some of the gold and jewels I'd hidden in the Lafayette Cemetery, that was no problem.

Of course I was scared from time to time. The stench of chemicals and gasoline sickened me. The drone of air conditioners and the whine of the jet planes overhead hurt my ears.

But after the third night up, I was roaring around New Orleans on a big black Harley-Davidson motorcycle making plenty of noise myself. I was looking for more killers to feed on. I wore gorgeous black leather clothes that I'd taken from my victims, and I had a little Sony Walkman stereo in my pocket that fed Bach's Art of the Fugue through tiny earphones right into my head as I blazed along.

I was the vampire Lestat again. I was back in action. New Orleans was once again my hunting ground.

As for my strength, well, it was three times what it had once been. I could leap from the street to the top of a four-story building. I could pull iron gratings

plotu. Byl to mladý muž s prošedivělými vousy, který na vzdáleném místě na opačném konci světa zavraždil jiného muže. Byl to opravdový zabiják. Ach, a ta chuť vzpouzejícího se člověka a lidské krve!

Nebyl problém ukrást nějaké oblečení ze sousedních domů, ani vzít nějaké zlato a klenoty, které jsem ukryl na Laffayettově hřbitově.

Samozřejmě jsem měl občas strach. Ze zápachu chemikálií a benzínu mi bylo zle. Z hukotu klimatizací a kvílení letadel nad hlavou mi brněly uši.

Ale po třetí noci nahoře už jsem burácel New Orleansem na velkém černém Harley-Davidsonu a sám jsem dělal pořádný rachot. Hledal jsem další zabijáky, na kterých bych se mohl krmit. Nosil jsem úžasné oblečení z černé kůže, které jsem si vzal od svých obětí a v kapse měl maličký Sony Walkman, který naléval přímo do mé hlavy skrz maličká sluchátka Bachovo Umění fugy.

Zase jsem byl upír Lestat. Byl jsem zpátky v akci. New Orleans bylo opět mým lovištěm.

Co se týká mé síly, ta byla třikrát větší než bývala. Mohl jsem vyskočit z ulice na vrchol čtyřpatrové budovy. Dokázal jsem vylomit železnou mříž

off windows. I could bend a copper penny double. I could hear human voices and thoughts, when I wanted to, for blocks around.

By the end of the fast week I had a pretty female lawyer in a downtown glass and steel skyscraper who helped me procure a legal birth certificate, Social Security card, and driver's license. A good portion of my old wealth was on its way to New Orleans from coded accounts in the immortal Bank of London and the Rothschild Bank.

But more important, I was swimming in realizations. I knew that everything the amplified voices had told me about the twentieth century was true.

As I roamed the streets of New Orleans in 1984 this is what I beheld:

The dark dreary industrial world that I'd gone to sleep on had burnt itself out finally, and the old bourgeois prudery and conformity had lost their hold on the American mind.

People were adventurous and erotic again the way they'd been in the old days, before the great middle-class revolutions of the late 1700s. They even looked the way they had in those times.

The men didn't wear the Sam Spade uniform of shirt, tie, gray suit, and gray hat any longer. Once again, they

z oken a nadvakrát ohnout měděnou penci. Kdykoliv se mi zachtělo, mohl jsem na vzdálenost bloků naslouchat lidským hlasům a myšlenkám.

Koncem toho rychlého týdne jsem si našel pěknou právničku, která sídlila v centru města v mrakodrapu ze skla a oceli a pomohla mi obstarat si platný rodný list, kartu sociálního zabezpečení a řidičák. Velká část mého starého jmění, které jsem měl uložené na tajných účtech v nesmrtelné Londýnské a Rotschildově bance, už byla na cestě do New Orleans.

Ale ještě důležitější bylo, že se mi hlava točila z poznání. Věděl jsem, že vše, co mi ony zesílené hlasy pověděly o dvacátém století, bylo pravda.

Když jsem procházel ulicemi New Orleans v roce 1984, spatřil jsem toto:

Ten temně pochmurný průmyslový svět, v němž jsem se uložil ke spánku, už vyhořel a stará maloměšťácká pruderie a konformita přišla o svou kontrolu nad myslí Američanů.

Lidé byli opět odvážní a erotiční, tak jako bývali za starých časů, ještě před velkou revolucí koncem osmnáctého století. Dokonce vypadali stejně jako tenkrát.

Muži už nenosili stejné oblečení ve stylu Sama Spadea, které se skládalo z košile, kravaty, šedého obleku a

costumed themselves in velvet and silk and brilliant colors if they felt like it. They did not have to clip their hair like Roman soldiers anymore; they wore it any length they desired.

And the women – ah, the women were glorious, naked in the spring warmth as they'd been under the Egyptian pharaohs, in skimpy short skirts and tunic like dresses, or wearing men's pants and shirts skintight over their curvaceous bodies if they pleased. They painted, and decked themselves out in gold and silver, even to walk to the grocery store. Or they went fresh scrubbed and without ornament-it didn't matter. They curled their hair like Marie Antoinette or cut it off or let it blow free.

For the first time in history, perhaps, they were as strong and as interesting as men.

And these were the common people of America. Not just the rich who've always achieved a certain androgyny, a certain joie de vivre that the middle-class revolutionaries called decadence in the past.

The old aristocratic sensuality now belonged to everybody. It was wed to the promises of the middle-class revolution, and all people had a right to

klobouku. Když se jim zachtělo, tak se oblékali do sametu a hedvábi zářivých barev. Už si nemuseli stříhat vlasy jako římsí vojáci, mohli je nosit tak dlouhé, jak jen chtěli.

A ženy – ach, ženy byly nádherné, v jarním teple chodily polonahé jako za časů egyptských faraonů. Nosily kraťoučkové sukně a tunikové šaty nebo pánské kalhoty a košile, které těsně obepínaly jejich ladná těla. Malovaly se a zdobily zlatem a stříbrem, i když šly jen nakoupit. Nebo šly ven jen čistě umyté a bez ozdob. Nezáleželo na tom. Natáčely si vlasy jako Marie Antoinetta, nebo je nosily ostříhané a volně vlající ve větru.

Možná poprvé v historii byly tak silné a zajímavé jako muži.

A to byli jen obyčejní Američané. Ne jen ti bohatí, kteří vždy dosáhli jistého stupně androgynity, jisté joie de vivre, neboli radosti ze života, kterou střední třída v minulosti nazývala dekadencí.

Stará aristokratická smyslnost teď patřila všem. Bylo to naplnění slibu středostavovské revoluce a všichni lidé měli právo na lásku, luxus a vybrané

love and to luxury and to graceful things.

Department stores had become palaces of near Oriental loveliness – merchandise displayed amid soft tinted carpeting, eerie music, amber light. In the all-night drugstores, bottles of violet and green shampoo gleamed like gems on the sparkling glass shelves. Waitresses drove sleek leather-lined automobiles to work. Dock laborers went home at night to swim in their heated backyard pools. Charwomen and plumbers changed at the end of the day into exquisitely cut manufactured clothes.

In fact the poverty and filth that had been common in the big cities of the earth since time immemorial were almost completely washed away.

You just didn't see immigrants dropping dead of starvation in the alleyways. There weren't slums where people slept eight and ten to a room. Nobody threw the slops in the gutters. The beggars, the cripples, the orphans, the hopelessly diseased were so diminished as to constitute no presence in the immaculate streets at all.

Even the drunkards and lunatics who slept on the park benches, and in the bus

věci.

Obchodní domy se svou krásou rovnaly orientálním palácům – zboží bylo vystavené na měkkých barevných kobercích, hrála zvláštní hudba a osvětlovalo je jantarové světlo. Lahvičky se zelenými a fialovými šampony zářily na nablýskaných skleněných policích jako drahokamy. Servírky jezdily do práce elegantními auty s koženými potahy. Lodní dělníci se vraceli v noci domů a zaplavali si ve svých vyhřívaných bazénech. Uklízečky a instalatéři se na konci dne převlékali do dokonale stříženého oblečení.

Ve skutečnosti byla chudoba a špína, která byla ve velkých městech od nepaměti naprosto běžná, už v podstatě minulostí.

Už jsi prostě nikde neviděl přistěhovalce padat hlady v postranních ulicích. Neexistovali slumy, kde přes noc spalo v jedné místnosti osm až deset lidí. Nikdo už nelil splašky do strouh. Žebráků, mrzáků, sirotek a malomocných už bylo tak málo, že jste na ně na ulicích bez jediné poskvrnky nenarazili.

Dokonce i opilci a blázni, kteří spali na lavičkách v parku a autobusových

stations had meat to eat regularly, and even radios to listen to, and clothes that were washed.

But this was just the surface. I found myself astounded by the more profound changes that moved this awesome current along.

For example, something altogether magical had happened to time.

The old was not being routinely replaced by the new anymore. On the contrary, the English spoken around me was the same as it had been in the 1800s. Even the old slang (“the coast is clear” or “bad luck” or “that’s the thing”) was still “current”. Yet fascinating new phrases like “they brainwashed you” and “it’s so Freudian” and “I can’t relate to it” were on everyone’s lips.

In the art and entertainment worlds all prior centuries were being “recycled”. Musicians performed Mozart as well as jazz and rock music; people went to see Shakespeare one night and a new French film the next.

In giant fluorescent-lighted emporiums you could buy tapes of medieval madrigals and play them on your car stereo as you drove ninety miles an hour down the freeway. In the

zastávkách, jedli pravidelně maso a dokonce měli rádia a vyprané oblečení.

Ale to byla jen špička ledovce. Přistihl jsem se, jak jsem těmi nesmírnými změnami, které hýbaly tímto úžasným proudem naprosto uchvácený.

Něco přímo kouzelného se například stalo s časem.

Staré už nebylo rutinně nahrazováno novým. Naproti tomu, angličina, kterou se v mém okolí hovořilo, byla úplně stejná, jako byla v 19. století. Dokonce i starý slang (“vzduch je čistý” nebo “mít pech” nebo “no právě”) byly pořád “běžné”. Avšak nové fascinující fráze jako “totálně tě vymyli” a “to je tak freudovské” a “nemůžu se s tím ztotožnit” používal úplně každý.

V umění a zábavním průmyslu se “recyklovala” všechna předchozí století. Hudebníci hráli Mozarta stejně jako jazz a rock; lidé šli jeden večer na Shakespeara a další večer na nový francouzský film.

V obřích fluorescentně osvětlených obchodních domech sis mohl koupit pásky se středověkými madrigaly a přehrát je na svém autostereu, zatímco jsi jel po dálnici rychlostí 150

bookstores Renaissance poetry sold side by side with the novels of Dickens or Ernest Hemingway. Sex manuals lay on the same tables with the Egyptian Book of the Dead.

Sometimes the wealth and the cleanliness everywhere around me became like an hallucination. I thought I was going out of my head.

Through shop windows I gazed stupefied at computers and telephones as pure in form and color as nature's most exotic shells. Gargantuan silver limousines navigated the narrow French Quarter streets like indestructible sea beasts. Glittering office towers pierced the light sky like Egyptian obelisks above the sagging brick buildings of old Canal Street. Countless television programs poured their ceaseless flow of images into every air-cooled hotel room.

But it was no series of hallucinations. This century had inherited the earth in every sense.

And no small part of this unpredicted miracle was the curious innocence of these people in the very midst of their freedom and their wealth. The Christian god was as dead as he had been in the 1700s. *And no new mythological religion had arisen to take the place of*

kilometrů za hodinu. V knihkupectví se prodávali bok po boku romány od Dickense a Ernesta Hemingwaye. Sexuální příručky ležely na stejných stolech jako egyptská Kniha mrtvých.

Občas se to bohatství a čistota všude kolem mě proměnilo v halucinaci. Připadalo mi, že přicházím o rozum.

Ohromeně jsem zíral do výloh na počítače a telefony tvarem a barvou tak ryzí, jako ty nejexotičtější lastury. Obrovské stříbrné limuzíny proplouly úzkými francouzskými čtvrtěmi jako nezničitelné mořské příšery. Zářící kancelářské budovy propichoaly nebe jako egyptské obelisky nad propadajícími se cihlovými budovami staré Canal Street. Nespočetné televizní programy chrlily nekonečné proudy obrazů do každického klimatizovaného hotelového pokoje.

Ale nebyla to série halucinací. Tohle století si podmanilo zemi v každém směru.

A nemalou částí tohoto nepředvídatelného zázraku byla ta zvláštní nevinnost těchto lidí obklopených jejich svobodou a bohatstvím. Křesťanský bůh byl zrovna tak mrtvý, jako byl v 18. století. *A neobjevilo se žádné nové*

the old.

On the contrary, the simplest people of this age were driven by a vigorous secular morality as strong as any religious morality I had ever known. The intellectuals carried the standards. But quite ordinary individuals all over America cared passionately about “peace” and “the poor” and “the planet” as if driven by a mystical zeal.

Famine they intended to wipe out in this century. Disease they would destroy no matter what the cost. They argued ferociously about the execution of condemned criminals, the abortion of unborn babies. And the threats of “environmental pollution” and “holocaustal war” they battled as fiercely as men have battled witchcraft and heresy in the ages past.

As for sexuality, it was no longer a matter of superstition and fear. The last religious overtones were being stripped from it. That was why the people went around half naked. That was why they kissed and hugged each other in the streets. They talked ethics now and responsibility and the beauty of the body. Procreation and venereal disease they had under control.

mytologické náboženství, které nahradilo to staré.

Právě naopak, ti nejobyčejnější lidé této doby se řídili ráznou světskou morálkou, která byla tak silná jako jakákoliv jiná náboženská morálka, kterou jsem kdy poznal. Intelektuálové stanovovali normy. Ale docela obyčejným lidem po celé Americe vášnivě záleželo na “míru” a “chudých” a “planetě”, jakoby byli hnáni jakýmsi mystickým zápalem.

V tomto století měli v plánu zcela vymýtit hladomor. Nemocí se chtěli zbavit za každou cenu. Zuřivě se hádali o popravách odsouzených zločinců a o potratech. Proti “znečištění ovzduší” a “vyvražďovacím válkám” bojovali stejně nelítostně, jako se kdysi bojovalo proti čarodějnictví a kacířství.

Co se týče sexuality, tak ta už dávno nebyla záležitostí pověr a strachu. Zbavila se posledních náboženských podtextů. Proto lidé chodili napůl nazí a líbali se a objímali na ulicích. Teď se bavili o etice a zodpovědnosti a tělesné kráse. Rozmnožování a pohlavní choroby měli pod kontrolou.

Ah, the twentieth century. Ah, the turn of the great wheel.

It had outdistanced my wildest dreams of it, this future. It had made fools of grim prophets of ages past.

I did a lot of thinking about this sinless secular morality, this optimism. This brilliantly lighted world where the value of human life was greater than it had ever been before.

In the amber electric twilight of a vast hotel room I watched on the screen before me the stunningly crafted film of war called *Apocalypse Now*. Such a symphony of sound and color it was, and it sang of the age-old battle of the Western world against evil. "You must make a friend of horror and moral terror," says the mad commander in the savage garden of Cambodia, to which the Western man answers as he has always answered: No.

No. Horror and moral terror can never be exonerated. They have no real value. Pure evil has no real place.

And that means, doesn't it, that *I* have no place.

Except, perhaps, the art that repudiates evil—the vampire comics, the horror novels, the old gothic tales—or

Ach, to dvacáté století. Ach, to otočení kola dějin.

Tato budoucnost zcela předčila mé nejdívočejší sny. Udělala bláznů ze starých proroků a jejich temných předpovědí.

Hodně jsem přemýšlel o té morálce bez hříchu a o tom optimismu. O tom nádherně osvětleném světě, kde hodnota lidského života byla větší, nežli byla kdy předtím.

V oranžovém pološeru obrovského hotelového pokoje jsem sledoval fantasticky udělaný válečný film *Apokalypsa*. Byla to naprostá symfonie barev a zvuků. Vyprávěl o odvěké bitvě Západního světa proti zlu. "Horor a morální teror musí být tví přátelé," říká šílený velitel v divoké zahradě Kambodži, načež mu muž ze Západu odpoví tak, jak vždy odpovídal: Ne.

Ne. Hrůza a morální teror nemůže být nikdy ospravedlněná. Nemají žádnou skutečnou hodnotu. Čisté zlo nemá žádné opravdové místo.

A to přece znamená, že pro *mě* na světě není místo.

Snad možná jen v umění, které zavrhuje zlo – v upířích komiksech, hororových románech, starých

in the roaring chants of the rock stars who dramatize the battles against evil that each mortal fights within himself.

It was enough to make an old world monster go back into the earth, this stunning irrelevance to the mighty scheme of things, enough to make him lie down and weep. Or enough to make him become a rock singer, when you think about it...

But where were the other old world monsters? I wondered. How did other vampires exist in a world in which each death was recorded in giant electronic computers, and bodies were carried away to refrigerated crypts? Probably concealing themselves like loathsome insects in the shadows, as they have always done, no matter how much philosophy they talked or how many covens they formed.

Well, when I raised my voice with the diode band called Satan's Night Out, I would bring them all into the light soon enough.

I continued my education. I talked to mortals at bus stops and at gas stations and in elegant drinking places. I read books. I decked myself out in the shimmering dream skins of the

gotických příbězích – nebo v burácejícím zpěvu rockových hvězd, které dramaturgizují boje proti zlu, který uvnitř sebe sama svádí každý smrtelník.

Být tak neuvěřitelně nedůležitý pro koloběh světa stačilo na to, aby se stvůra ze starého světa vrátila zpátky pod zem, aby ulehla a plakala. Nebo když se nad tím zamyslíte, to stačilo na to, aby se z ní stal rockový zpěvák...

Ale podívoval jsem se, kam se poděly ostatní stvůry ze starého světa? Jak žili upíři ve světě, kde se každá smrt zaznamenávala do obřích počítačů a těla byla odnášena do chladících krypt? Pravděpodobně se ukrývaly ve stínech jako odporný hmyz, tak jak to vždy dělali, nehledě na to jak moc hovořili o filozofii nebo kolik spolků utvořili.

Kdybych tedy pozvedl hlas spolu s kapelou nazvanou Satan's Night Out, přivedl bych je zase brzy na světlo.

Pokračoval jsem se svým vzděláváním. Na autobusových zastávkách, na pumpách a v elegantních barech jsem hovořil se smrtelníky. Četl jsem knihy. Strojil

fashionable shops. I wore white turtleneck shirts and crisp khaki safari jackets, or lush gray velvet blazers with cashmere scarves. I powdered down my face so that I could “pass” beneath the chemical lights of the all-night supermarkets, the hamburger joints, the carnival thoroughfares called nightclub strips.

I was learning. I was in love.

And the only problem I had was that murderers to feed upon were scarce. In this shiny world of innocence and plenty, of kindness and gaiety and full stomachs, the common cutthroat thieves of the past and their dangerous waterfront hangouts were almost gone.

And so I had to work for a living. But I'd always been a hunter. I liked the dim smoky poolrooms with the single light shining on the green felt as the tattooed ex-convicts gathered round it as much as I liked the shiny satin-lined nightclubs of the big concrete hotels. And I was learning more all the time about my killers – the drug dealers, the pimps, the murderers who fell in with the motorcycle gangs.

And more than ever, I was resolute that I would not drink innocent blood.

jsem se do do zářivých rób z módních butiků. Nosil jsem bílé roláky a nažehlené safari bundy nebo šedé hedvábné blejzry s kašmírovými šálami. Pudroval jsem si obličej, abych mohl “projít” pod chemickým osvětlením v supermarketech s nočním provozem, v hamburgerových řetězcích a karnevalovými ulicemi, kterým se říkalo třídy nočních klubů.

Učil jsem se. Byl jsem zamilovaný.

Měl jsem jediný problém, a to, že nebylo dost vrahů, na kterých bych se mohl krmit. V tomto zářivém světě nevinnosti a nadbytku, dobroty, veselí a plných žaludků, už jste nenarazili na kdysi zcela běžné hrdlořezy a jejich oblíbená místa na pobřeží byla také téměř pryč.

A tak jsem se hodně nadřel, abych se uživil. Ale já byl vždy lovec. Měl jsem rád ty šeré zakouřené herny s jediným světlem ozařujícím zelenou plst' kulečnickového stolu, kolem něhož se scházeli potetovaní trestanci. Stejně tak jsem měl rád ty lesklé saténem obložené noční kluby ve velkých betonových hotelích. Učil jsem se stále víc a víc o mých vrazích – drogových dealerech, pasácích, vrazích, kteří se přidali k motorkářským gangům.

A více než kdy předtím jsem byl rozhodnutý, že nebudu pít nevinnou

Finally it was time to call upon my old neighbors, the rock band called Satan's Night Out.

At six thirty on a hot sticky Saturday night, I rang the doorbell of the attic music studio. The beautiful young mortals were all lying about in their rainbow-colored silk shirts and skintight dungarees smoking hashish cigarettes and complaining about their rotten luck getting "gigs" in the South.

They looked like biblical angels, with their long clean shaggy hair and feline movements; their jewelry was Egyptian. Even to rehearse they painted their faces and their eyes.

I was overcome with excitement and love just looking at them, Alex and Larry and the succulent little Tough Cookie.

And in an eerie moment in which the world seemed to stand still beneath me, I told them what I was. Nothing new to them, the word "vampire". In the galaxy in which they shone, a thousand other singers had worn the theatrical fangs and the black cape.

And yet it felt so strange to speak it aloud to mortals, the forbidden truth. Never in two hundred years had I spoken it to anyone who had not been

krev.

Konečně nastal čas povolat staré sousedy, rockovou skupinu Satan's Night Out.

V půl sedmé jedné horké vlhké sobotní noci jsem zazvonil na zvonek jejich podkrovního hudebního studia. Všichni ti nádherní mladí smrtelníci tam polehávali ve svých duhových hedvábných košilích a přiléhavých lacláčích, kouřili hašiš a stěžovali si na svoji zatracenou smůlu, protože se jim na Jihu nedařilo získávat vystoupení.

Díky svým dlouhým rozčuchaným vlasům a kočičím pohybům připomínali biblické anděly. Nosili egyptské šperky. Dokonce i na zkoušku si líčili obličej a oči.

Při pouhém pohledu na Alexe, Larryho a svůdnou malou Tvrďačku jsem byl láskou a rozčilením úplně bez sebe.

A ve zvláštním okamžiku, kdy mi připadalo, že se pode mnou zastavil svět, jsem jim řekl, kdo jsem. Slovo "upír" pro ně nebylo ničím novým. V galaxii, v níž zářili, tisíce dalších zpěváků nosily umělé tesáky a černou kápi.

Ale přesto mi připadalo tak divné, vyzradit smrtelníkům onu zakázanou pravdu. Za posledních dvě stě let jsem ji neprozradil nikomu, kdo by se neměl

marked to become one of us. Not even to my victims did I confide it before their eyes closed.

And now I said it clearly and distinctly to these handsome young creatures. I told them that I wanted to sing with them, that if they were to trust to me, we would all be rich and famous. That on a wave of preternatural and remorseless ambition, I should carry them out of these rooms and into the great world.

Their eyes misted as they looked at me. And the little twentieth-century chamber of stucco and pasteboard rang with their laughter and delight.

I was patient. Why shouldn't I be? I knew I was a demon who could mimic almost any human sound or movement. But how could they be expected to understand? I went to the electric piano and began to play and to sing.

I imitated the rock songs as I started, and then old melodies and lyrics came back to me- French songs buried deep in my soul yet never abandoned-and I wound these into brutal rhythms, seeing before me a tiny crowded little Paris theater of centuries ago. A dangerous passion welled in me. It threatened my equilibrium. Dangerous that this should come so soon. Yet I sang on, pounding

stát jedním z nás. Nesvěřil jsem ji ani svým obětem, ještě předtím, než zavřely oči.

A těm krásným bytůstkám jsem to nyní řekl zcela jasně a zřetelně. Řekl jsem jim, že bych s nimi chtěl zpívat, a že pokud by mi věřili, byli stali bychom se slavnými a bohatými. Na vlně nadpřirozené a nelítostné ctižádosti bych je vyvedl z těchto pokojů do velkého světa.

Když na mě pohlédli, zraky se jim zamlžily. A tou místnůstkou ze štuku a lepenky se rozezněl jejich radostný smích.

Byl jsem trpělivý. Proč bych neměl být? Věděl jsem, že jsem démon, který dokáže napodobit téměř každický lidský zvuk či pohyb. Ale jak jen jsem mohl očekávat, že by mi porozuměli? Posadil jsem se k elektrickému pianu a začal hrát a zpívat.

Začal jsem napodobováním rockových skladeb a pak mi na mysli vytanula slova a melodie starých francouzských písní, které byly pohřbené v mé duši, avšak ne zcela zapomenuté. Rozezněl jsem je v tvrdých rytmech a před očima mi vytanul několik staletí starý obraz jednoho malého přeplněného pařížského divadla. Vzplanula ve mně

the slick white keys of the electric piano, and something in my soul was broken open. Never mind that these tender mortal creatures gathered around me should never know.

It was sufficient that they were jubilant, that they loved the eerie and disjointed music, that they were screaming, that they saw prosperity in the future, the impetus that they had lacked before. They turned on the tape machines and we began singing and playing together, jamming as they called it. The studio swam with the scent of their blood and our thunderous songs.

But then came a shock I had never in my strangest dreams anticipated—something that was as extraordinary as my little revelation to these creatures had been. In fact, it was so overwhelming that it might have driven me out of their world and back underground.

I don't mean I would have gone into the deep slumber again. But I might have backed off from Satan's Night Out and roamed about for a few years, stunned and trying to gather my wits.

nebezpečná vášně, která ohrožovala můj duševní klid. Nebylo to dobré znamení, ale zpíval jsem stále dál, bušil do hladkých bílých kláves elektrického piana a něco v mé duši se osvobodilo. Nezáleželo na tom, že se o tom ta něžná mladá smrtelná stvoření, která se shlukla kolem mě, neměla nikdy dozvědět.

Stačilo mi, že byli radostí bez sebe, že milovali tu podivnou a nesouvislou hudbu, že křičeli, že v budoucnosti viděli úspěch, tu hybnou sílu, kterou předtím zcela postrádali. Zapnuli kazetáky a začali jsme zpívat a hrát, jamovat, jak tomu říkali. Studio bylo prosycené vůní jejich krve a našimi burácejícími písněmi.

Ale pak přišel šok. Něco co jsem neočekával ani ve svých nejdivočejších snech. Něco, co bylo tak neobvyklé jako moje malé odhalení se těmito stvořeními. Bylo to tak ohromující, že by mě to bylo vyhnalo z jejich světa zpátky pod zem.

Nemyslím tím, že bych se zase uložil k hlubokému spánku, ale možná bych se stáhnul ze Satan's Night Out, několik let se jen tak potloukal, a celý vyjevený bych se snažil vzpamatovat.

The men – Alex, the sleek delicate young drummer, and his taller blond-haired brother, Larry- recognized my name when I told them it was Lestat.

Not only did they recognize it, but they connected it with a body of information about me that they had read in a book.

In fact, they thought it was delightful that I wasn't just pretending to be any vampire. Or Count Dracula. Everybody was sick of Count Dracula. They thought it was marvelous that I was pretending to be the vampire Lestat.

“Pretending to be the vampire Lestat?” I asked.

They laughed at my exaggeration, my French accent.

I looked at all of them for a long moment, trying to scan their thoughts. Of course I hadn't expected them to believe I was a real vampire. But to have read of a fictional vampire with a name as unusual as mine? How could this be explained?

But I was losing my confidence. And when I lose my confidence, my powers drain. The little room seemed to be getting smaller. And there was something insectile and menacing about the instruments, the antenna, the wires.

“Show me this book,” I said.

Alexovi, tomu jemnému a uhlazenému bubeníkovi, a jeho vysokému blond bratrovi Larrymu, připadlo mé jméno povědomé.

Nejen, že ho poznali, ale spojili si ho i s informacemi, které o mě vyčetli v knize.

Vlastně jim připadalo kouzelné, že jsem nepředstíral, že jsem jen nějaký upír. Nebo hrabě Drákula. Všichni měli hraběte Drákuly plné zuby. Mysleli si, že bylo skvělé, že jsem předstíral, že jsem ten upír Lestat.

“Že předstírám, že jsem Lestat?” zeptal jsem se.

Smáli se mému přehánění, mému francouzskému přízvuku.

Dlouze jsem se na ně zadíval, a pokusil se přečíst jejich myšlenky. Samozřejmě jsem nepředpokládal, že mi uvěří, že jsem skutečný upír. Ale že by četli o fiktivním upírovi se jménem tak neobvyklým, jako je to moje? Jak se jen tohle dalo vysvětlit?

Ale ztrácel jsem sebevědomí. A když ztratím sebevědomí, tak přicházím o své schopnosti. Připadalo mi, že se ten malý pokoj ještě více zmenšuje a ty nástroje, anténa a kabely působily výhruzně.

“Ukažte mi tu knihu.” požádal jsem

From the other room they brought it, a small pulp paper “novel” that was falling to pieces. The binding was gone, the cover ripped, the whole held together by a rubber band.

I got a preternatural chill of sorts at the sight of the cover. *Interview with the Vampire*. Something to do with a mortal boy getting one of the undead to tell the tale.

With their permission, I went into the other room, stretched out on their bed, and began to read. When I was halfway finished, I took the book with me and left the house. I stood stock-still beneath a street lamp with the book until I finished it. Then I placed it carefully in my breast pocket. I didn't return to the band for seven nights.

During much of that time, I was roaming again, crashing through the night on my Harley-Davidson motorcycle with the Bach Goldberg Variations turned up to full volume. And I was asking myself, Lestat, what do you want to do now?

And the rest of the time I studied with a renewed purpose. I read the fat paperback histories and lexicons of rock music, the chronicles of its stars. I listened to the albums and pondered in

je.

Z vedlejšího pokoje přinesli malý brakový “román”, který se rozpadal. Vazba byla pryč, obálka roztržená a celé to drželo pohromadě jen díky gumičce.

Při pohledu na obálku mi přeběhl mráz po zádech. *Interview s Upírem*. Bylo to něco o smrtelném chlapci, který přiměl jednoho z nemrtvých, aby mu řekl jeho příběh.

S jejich svolením jsem odešel do vedlejšího pokoje, natáhl se na jejich postel a začal číst. Když už jsem byl z poloviny hotový, vzal jsem knihu s sebou a odešel. Dokud jsem knihu nedočel, jsem zcela bez pohnutí stál pod pouliční lampou. Pak jsem knihu opatrně vsunul do náprsní kapsy. Ke kapele jsem se nevrátil celých sedm nocí.

Většinu z toho času jsem se zase jen potloukal, řítit jsem se nocí na svém Harley-Davidsonovi a měl puštěné Bachovy Goldbergovy variace na plné pecky. A sám sebe jsem se ptal: “Lestate, co chceš teď dělat?”

A po zbytek času jsem studoval se zcela novým záměrem. Přečetl jsem tlusté paperbacky o historii rockové hudby, kroniky o rockových hvězdách. Poslouchal jsem alba a v tichu jsem

silence the concert video tapes.

And when the night was empty and still, I heard the voices of *Interview with the Vampire* singing to me, as if they sang from the grave. I read the book over and over. And then in a moment of contemptible anger, I shredded it to bits.

Finally, I came to my decision.

I met my young lawyer, Christine, in her darkened skyscraper office with only the downtown city to give us light. Lovely she looked against the glass wall behind her, the dim buildings beyond forming a harsh and primitive terrain in which a thousand torches burned.

“It is not enough any longer that my little rock band be successful,” I told her. “We must create a fame that will carry my name and my voice to the remotest parts of the world.”

Quietly, intelligently, as lawyers are wont to do, she advised me against risking my fortune. Yet as I continued with maniacal confidence, I could feel her seduction, the slow dissolution of her common sense.

“The best French directors for the rock video films,” I said. “You must lure them from New York and Los Angeles. There is ample money for that. And here you can find the studios,

hloubal nad videi z koncertů.

A když byla noc prázdná a tichá, slyšel jsem, jak ke mně jakoby z hrobu promlouvají hlasy z *Interview s Upírem*. Četl jsem tu knihu znovu a znovu. A pak, v záchvatu vzteku, jsem ji roztrhal na kousíčky.

Nakonec jsem dospěl k rozhodnutí.

Sešel jsem se se svou mladou právničkou Christine v její ztemnělé kanceláři, kde nám jako jediný zdroj světla posloužila světla z centra města. Se skleněnou stěnou za zády vypadala kouzelně. Tmavé budovy na druhé straně utvářely drsný a primitivní terén, v němž hořelo tisíc pochodní.

“Už nestačí, aby moje skupina byla jen úspěšná,” řekl jsem jí. “Musíme být tak slavní, že se můj hlas i mé jméno dostane i do těch nejvzdálenějších koutů světa.”

Tiše a inteligentně, tak jak to právníci mívají ve zvyku, mě varovala před možností ztráty jmění. Avšak když jsem pokračoval se svou šílenou jistotou, cítil jsem, že už déle nemohla odolávat pokušení a přestala poslouchat svůj zdravý rozum.

“Na videoklipy najměte ty nejlepší francouzské režiséry,” nařídil jsem. “Musíte je přilákat z New Yorku a Los Angeles. Peníze nehrají roli. A určitě tu jsou studia, v nichž budeme moct

surely, in which we will do our work. The young record producers who mix the sound after- again, you must hire the best. It does not matter what we spend on this venture. What is important is that it be orchestrated, that we do our work in secret until the moment of revelation when our albums and our films are released with the book that I propose to write.”

Finally her head was swimming with dreams of wealth and power. Her pen raced as she made her notes.

And what did I dream of as I spoke to her? Of an unprecedented rebellion, a great and horrific challenge to my kind all over the world.

“These rock videos,” I said. “You must find directors who’ll realize my visions. The films are to be sequential. They must tell the story that is in the book I want to create. And the songs, many of them I’ve already written. You must obtain superior instruments-synthesizers, the finest sound systems, electric guitars, violins. Other details we can attend to later. The designing of vampire costumes, the method of presentation to the rock television stations, the management of our first public appearance in San Francisco-all that in good time. What is important now is that you make the phone calls,

pracovat. Musíte najmout ty nejlepší hudební producenty. Nezáleží na tom, kolik to bude stát. Důležité je, aby se všechno připravilo potají. Dokud nevyjdou naše alba a videa, spolu s knihou, kterou se chystám napsat, musí zůstat vše utajeno.”

Ke konci už jí z představy bohatství a moci šla hlava kolem. Psala si rychlé poznámky.

A o čem jsem snil já, když jsem s ní hovořil? O neslýchané rebelii, obrovské a děsivé výzvě mému druhu po celém světě.

“Na ty videoklipy,” řekl jsem. “Musíte najít režiséry, kteří uskuteční mé představy. Ta videa budou na pokračování. Musí vyprávět příběh z knihy, kterou chci napsat. Většinu písní jsem už napsal. Musíte sehnat ty nejlepší nástroje, syntezátory, nejkvalitnější zvukové systémy, elektrické kytary, housle. O další detaily se můžeme postarat později. Navrhování upířích kostýmů, způsob prezentace na rockových stanicích, správa našeho prvního veřejného vystoupení v San Franciscu – to vše přijde na řadu v tu správnou dobu. Teď je nejdůležitější, abyste zatelefonovala

get the information you need to begin.“

I didn't go back to Satan's Night Out until the first agreements were struck and signatures had been obtained. Dates were fixed, studios rented, letters of agreement exchanged.

Then Christine came with me, and we had a great leviathan of a limousine for my darling young rock players, Larry and Alex and Tough Cookie. We had breathtaking sums of money, we had papers to be signed.

Under the drowsy oaks of the quiet Garden District street, I poured the champagne into the glistening crystal glasses for them:

“To The Vampire Lestat,” we all sang in the moonlight. It was to be the new name of the band, of the book I'd write. Tough Cookie threw her succulent little arms around me. We kissed tenderly amid the laughter and the reek of wine. Ah, the smell of innocent blood!

And when they had gone off in the velvet-lined motor coach, I moved alone through the balmy night towards St. Charles Avenue, and thought about the danger facing them, my little mortal friends.

It didn't come from me, of course. But when the long period of secrecy

a získala informace, které jsou potřeba, abychom mohli začít.“

Nevrátil jsem se k Satan's Night Out dokud se neuzavřely první dohody a nepodepsaly smlouvy. Nestanovily se termíny, neprojanala se studia a neuděleli nám povolení. Christine mě pak doprovodila a pro mé drahé mladé rockery Larryho, Alexe a Tvrďačku jsme přichystali obří limuzínu. Měli jsme pořádný balík peněz a smlouvy k podepsání.

Pod ospalými duby ulice Garden District jsem jim naléval šampaňské do nablýskaných křišťálových sklenic:

“Na The Vampire Lestat,” prozpěvovali jsme za svitu měsíce. To mělo být nové jméno skupiny a knihy, kterou napíšu. Tvrďačka kolem mě ovinula své svůdné ručičky. Uprostřed toho smíchu a vinných výparů jsme se něžně políbily. Ah, ta vůně nevinné krve!

A když odjeli v sametem vystlaném autobusu, vydal jsem se vlahou nocí směrem k ulici St. Charles Avenue a přemýšlel jsem o nebezpečí, které na mé smrtelné přítelíčky čeká.

Samozřejmě, že jim nebezpečí nehrozilo ode mě. Ale poté, co by

was ended, they would stand innocently and ignorantly in the international limelight with their sinister and reckless star. Well, I would surround them with bodyguards and hangers-on for every conceivable purpose. I would protect them from other immortals as best I could. And if the immortals were anything like they used to be in the old days, they'd never risk a vulgar struggle with a human force like that.

As I walked up to the busy avenue, I covered my eyes with mirrored sunglasses. I rode the rickety old St. Charles streetcar downtown.

And through the early evening crowd I wandered into the elegant double-decker bookstore called de Ville Books, and there stared at the small paperback of *Interview with the vampire* on the shelf.

I wondered how many of our kind had "noticed" the book. Never mind for the moment the mortals thought it was fiction. What about other vampires? Because if there is one law that all vampires hold sacred it is that you do not tell mortals about us.

You never pass on our "secrets" to humans unless you mean to bequeath the Dark Gift of our powers to them.

skončilo to dlouhé období utajování, ocitli by se spolu se svou bezohlednou a nebezpečnou hvězdou zcela nevinně a nevědomky ve středu mezinárodní pozornosti. Rozhodně bych jim obstaral bodyguardy a nohsledy, abych je dokázal ochránit před ostatními nesmrtelnými tak nejlépe, jak bych jen mohl. Jestli byli nesmrtelní stále takoví, jací bývali předtím, nikdy by neriskovali obyčejnou rvačku s lidmi.

Když jsem kráčet k rušné třídě, nasadil jsem si na oči zrcadlové brýle a odjel starou rozhrkanou St. Charlesskou tramvají do centra.

Prodral jsem se podvečerním davem do dvouposchodového knihkupectví s názvem de Ville Books a zíral na polici, kde bylo malé paperbackové vydání *Interview s upírem*.

Uvažoval jsem, kolik z našeho druhu si té knihy "všimlo". Nezáleželo na tom, že ji smrtelníci prozatím považovali za fikci. Ale co na to říkali ostatní upíři? Protože jestli existuje zákon, který všichni považují za svatý, pak je to zákaz říci o nás smrtelníkům.

Nikdy nesmíš prozradit naše "tajemství" lidem, pokud jim nehodláš předat Temný Dar našich sil. Nikdy nejmenuj ostatní nesmrtelné. Nikdy neprozrad', kde by mohli být jejich

You never name other immortals. You never tell where their lairs might be.

My beloved Louis, the narrator of *Interview with the Vampire*, had done all this. He had gone far beyond my secret little disclosure to my rock singers. He had told hundreds of thousands of readers. He had all but drawn them a map and placed an X on the very spot in New Orleans where I slumbered, though what he really knew about that, and what his intentions were, was not clear.

Regardless, for what he'd done, others would surely hunt him down. And there are very simple ways to destroy vampires, especially now. If he was still in existence, he was an outcast and lived in a danger from our kind that no mortal could ever pose.

All the more reason for me to bring the book and the band called The Vampire Lestat to fame as quickly as possible. I had to find Louis. I had to talk to him. In fact, after reading his account of things, I ached for him, ached for his romantic illusions, and even his dishonesty. I ached even for his gentlemanly malice and his physical presence, the deceptively soft sound of his voice.

skrýše.

Můj milovaný Louis, vypravěč *Interview s upírem*, to vše udělal. Zašel mnohem dál než já se svým malým odhalením mým rockerům. Řekl to stům tisícům čtenářů. Vlastně jim nakreslil mapu a umístil křížek přímo nad tím místem v New Orleans, kde jsem spal, ačkoli nebylo zcela jasné, co o něm opravdu věděl a jaké byly jeho úmysly.

Za to, co provedl, by ho ostatní zcela určitě uštvali. A existují velice jednoduché způsoby, jak zneškodnit upíra, obzvlášť v současnosti. Byl-li stále naživu, byl z něho vyvrhel a od našeho druhu mu hrozilo nebezpečí tak obrovské, že by si ho žádný smrtelník ani nedokázal představit.

O další důvod víc, proč proslavit knihu a skupinu The Vampire Lestat tak rychle, jak to jen půjde. Musel jsem najít Louise. Musel jsem s ním mluvit. Vlastně jsem po něm poté, co jsem si přečetl jeho příběh, přímo bolestně toužil. Toužil jsem po jeho romantických představách a dokonce i jeho nečestnosti. Dokonce jsem toužil i po jeho vznešené nevraživosti a po jeho fyzické přítomnosti i jeho falešně měkkém hlasu.

Of course I hated him for the lies he told about me. But the love was far greater than the hate. He had shared the dark and romantic years of the nineteenth century with me, he was my companion as no other immortal had ever been.

And I ached to write my story for him, not an answer to his malice in *Interview with the Vampire*, but the tale of all the things I'd seen and learned before I came to him, the story I could not tell him before.

Old rules didn't matter to me now, either.

I wanted to break every one of them. And I wanted my band and my book to draw out not only Louis but all the other demons that I had ever known and loved. I wanted to find my lost ones, awaken those who slept as I had slept.

Fledglings and ancient ones, beautiful and evil and mad and heartless – they'd all come after me when they saw those video clips and heard those records, when they saw the book in the windows of the bookstores, and they'd know exactly where to find me. I'd be Lestat, the rock superstar. Just come to San Francisco for my first live performance.

Samozřejmě jsem ho za ty lži, které o mě navyprávěl, nenáviděl. Ale má láska byla mnohem větší než nenávisť. Prožil se mnou temné a romantické roky devatenáctého století, byl mým společníkem jako doposud žádný z nesmrtelných.

Chtěl jsem pro něj sepsat svůj příběh. Ne jako odpověď na jeho zášť v *Interview s upírem*, ale jako příběh o všem, co jsem viděl a co jsem se naučil předtím, než jsem k němu přišel. Příběh, který jsem mu předtím nemohl říci.

Na starých pravidlech už mi nyní také nezáleželo.

Chtěl jsem je porušit úplně všechny. Přál jsem si, aby má kniha a kapela přilákala nejen Louise ale i ty ostatní démony, které jsem kdy znal a miloval. Chtěl jsem nalézt své ztracené a probudit ty, kteří spali tak jako jsem spal já.

Nově zrození i starobylí, krásní i zlí i šílení a krutí – ti všichni by mě následovali poté, co by spatřili mou knihu za výlohami knihkupectví, uviděli videoklipy a uslyšeli nahrávky, a věděli by přesně, kde mě mají hledat. Byl bych Lestat, ta rocková superstar. Jen přijďte do San Francisca na mé první živé vystoupení. Budu tam.

I'll be there.

But there was another reason for the whole adventure – a reason even more dangerous and delicious and mad.

And I knew Louis would understand. It must have been behind his interview, his confessions. I wanted mortals to know about us. I wanted to proclaim it to the world the way I'd told it to Alex and Larry and Tough Cookie, and my sweet lawyer, Christine.

And it didn't matter that they didn't believe it. It didn't matter that they thought it was art. The fact was that, after two centuries of concealment, I was visible to mortals! I spoke my name aloud. I told my nature. I was there!

But again, I was going farther than Louis. His story, for all its peculiarities, had passed for fiction. In the mortal world, it was as safe as the tableaux of the old Theater of the Vampires in the Paris where the fiends had pretended to be actors pretending to be fiends on a remote and gas lighted stage.

I'd step into the solar lights before the cameras, I'd reach out and touch with my icy fingers a thousand warm and grasping hands. I'd scare the hell out of them if it was possible, and charm them

Ale za celým tímto dobrodružstvím se skrýval další důvod – důvod mnohem nebezpečnější, nádhernější a šílenější.

Věděl jsem, že Louis by ho pochopil. Stejný důvod musel stát i za jeho zpovědí. Chtěl jsem, aby o nás smrtelníci věděli. Chtěl jsem to vyhlásit do světa stejně, jako jsem to prozradil Alexovi, Larrymu, Tvrd'áče a mé sladké právniče Christine.

A nezáleželo na tom, že tomu nevěřili. Nezáleželo na tom, že si mysleli, že to jen předstírám. Pravdou bylo, že po dvou stoletích ukrývání jsem se ukázal smrtelníkům! Nahlas jsem vyslovil své jméno. Řekl jsem jim, co jsem zač. Byl jsem tam!

Ale zacházel jsem mnohem dál než Louis. Jeho příběh byl díky své zvláštnosti pokládán za fikci. Ve světě smrtelníků byl tak bezpečný jako scéna starého Divadla upírů v Paříži, kde na malém, plynovým světlem osvětleném jevišti démoni předstírali, že jsou herci, co hrají demony.

V záři reflektorů bych vystoupil před kamery, vztáhl ruku a svými ledovými prsty bych se dotkl tisíců teplých chňapajících rukou. Pekelně bych je vyděsil a okouzлил a dovedl je k pravdě, kdybych mohl.

and lead them into the truth of it if I could.

And suppose – just suppose – that when the corpses began to turn up in ever greater numbers, that when those closest to me began to hearken to their inevitable suspicions – just suppose that the art ceased to be art and became real!

I mean what if they really believed it, really understood that this world still harbored the Old World demon thing, the vampire – oh, what a great and glorious war we might have then!

We would be known, and we would be hunted, and we would be fought in this glittering urban wilderness as no mythic monster has ever been fought by man before.

How could I not love it, the mere idea of it? How could it not be worth the greatest danger, the greatest and most ghastly defeat? Even at the moment of destruction, I would be alive as I have never been.

But to tell the truth, I didn't think it would ever come to that – I mean, mortals believing in us. Mortals have never made me afraid.

It was the other war that was going to

A předpokládejme, jen předpokládejme, že když by se ty mrtvoly začaly objevovat v ještě hojnějším počtu, že když by moji nejbližší začali mít podezření – jen předpokládejme, že by předstírání přestalo být předstíráním a stalo se skutečností!

Myslím, co kdyby tomu opravdu uvěřili, opravdu pochopili, že tento svět je stále útočištěm démonů Starého Světa – ach, jaká by z toho mohla být velká a slavná válka!

Byli bychom známí, lovili by nás a v této zářící městské divočině by s námi bojovali, tak jako s žádnými mytickými příšerami dosud nebojovali.

Jak jen jsem mohl nemilovat už pouhou představu toho všeho? Proč by ta nejslavnější a nejohroživější porážka nemohla být hodna toho největšího nebezpečí? Dokonce i v okamžiku zničení, bych byl tak naživu jako nikdy předtím.

Ale abych řekl pravdu, nemyslel jsem, že by k tomu mělo kdy dojít – myslím k tomu, že by v nás smrtelníci uvěřili. Smrtelníci mi nikdy nenaháněli strach.

Připadalo mi mnohem

happen, the one in which we'd all come together, or they would all come to fight me.

That was the real reason for The Vampire Lestat. That was the kind of game I was playing.

But that other lovely possibility of real revelation and disaster. . . Well, that added a hell of a lot of spice!

Out of the gloomy waste of Canal street, I went back up the stairs to my rooms in the old-fashioned French Quarter hotel. Quiet it was, and suited to me, with the Vieux Carré spread out beneath its windows, the narrow little streets of Spanish town houses I'd known for so long.

On the giant television set I played the cassette of the beautiful Visconti film *Death in Venice*. An actor said at one point that evil was a necessity. It was food for genius.

I didn't believe that. But I wish it were true. Then I could just be Lestat, the monster, couldn't I? And I was always so good at being a monster! Ah, well...

I put a fresh disk into the portable computer word processor and I started

pravděpodobnější, že dojde k jiné válce, v níž se všichni spojíme, anebo budou všichni bojovat proti mně.

To byl skutečný důvod vzniku skupiny The Vampire Lestat. To byla ta hra, kterou jsem hrál.

Ale ta další zábavná možnost skutečného odhalení a pohromy... To tomu dodávalo pořádný šmrnc!

Z temné pustiny Canal street jsem vystoupal po schodech ke svým pokojům ve staromódním hotelu ve Francouzské čtvrti. Byl tam klid, což mi vyhovovalo. Pod okny se rozprostírala Viex Carré, neboli Francouzská čtvrť, a malé úzké uličky s domy ve španělském stylu, které jsem znal už tak dlouho.

Na obří televizi jsem si pouštěl kazetu s Viscontiho skvělým filmem *Smrt v Benátkách*. Herec v jednu chvíli prohlásil, že v určitém okamžiku bylo zlo nezbytností. Bylo dobré pro velké nadání.

Nevěřil jsem tomu. Ale přál jsem si, aby to byla pravda. To bych pak přece mohl být Lestat, ta příšera. A já v tom byl vždy tak dobrý! Ach jo...

Vložil jsem novou disketu do přenosného počítače a začal

to write the story of my life.

v textovém editoru sepisovat příběh
svého života.

3 THEORETICAL PART

The Stylistic Analysis of the Translated Chapter

3.1 Choice of Register

Angličtina má také jako většina kulturních jazyků podobu spisovnou a nespisovnou, ale platí pro ni víc než pro jiné jazyky, že členy jednotlivých společenských tříd charakterizuje specifický jazykový habitus především ve výslovnosti (pak mluvíme o akcentu), který prozrazuje příslušnost mluvčího kurčité společenské vrstvě. Tyto rozdíly souvisí stradičním výrazným dělením anglické společnosti na třídy. (Knittlová 108)

Firstly it was important to determine whether the language of the translation should be formal or informal.

The main character and narrator of the novel is a more than two hundred years old vampire, who was born and raised in the French aristocracy. His being of aristocratic birth was one of the main reasons I decided to use the standard, sometimes even slightly formal, Czech. His claiming that he tends to use vocabulary of the eighteenth century and phrases shaped by the authors he had read supported my decision even more. He predominantly uses flowery language but occasionally he adds some colloquial expression, especially when he is passionate about the issue he is referring to. At first it may seem that it happens because of his not being a native speaker of English, however, during the story's progress it becomes more than clear that the use of the colloquial expressions is intentional, resulting from his fondness of slang.

3.2 The Analysis of Names

TRANSLATING PROPER NAMES

Czech translational theory has come up with several distinct way of translating proper names. Jiří Levý came up with possibly the most comprehensive theoretical treatment of the subject.

Vlastní jméno možno přeložit, pokud má hodnotu jen významovou... Jakmile přistoupí charakter jména, tj. závislost na národní formě (každý národ má svůj rejstřík tvarů pro jména), je možná jen substituce nebo transkripce... Když se význam ztratí úplně, pak je možný jen přepis; tj. zachování jména v cizím znění (Levý 116).

Jsou situace, kdy i sebelepší překladatelské řešení je kompromisem, který nemůže úplně zakrýt rozpornost překladového díla. Často se jeví při překládání křestních jmen. Např. v Sáze rodu Forsaytů máme křestní jméno: Nicholas, James, Philips, Irene, Soames, Swithin, Molton. Zachováme-li jejich anglickou podobu, budou cizí jména rušit atmosféru důvěrnosti v některých situacích a především vzniknou potíže se skloňováním jmen Irene,

Philips, Nicholas. Rozhodneme-li se počestit jména, co se Soamem, Moltonem a Swithinem, kteří nemají české obdoby? Vznikla by tak směsice křestních jmen českých a anglických. (Levý 29)

The name of the main protagonist, Lestat, is very rare. We can say that there is one and only Lestat in the world, because the author of the novel created the name¹. Therefore I never even considered the possibility of changing Lestat's name into something closer and more comprehensible to Czech readers.

Although the use of Czech equivalents was possible in other cases, I generally kept most of the names in their original English forms, because they are to some extent international so they will have the same effect on Czech readers as well as on people from all over the world. The only adjustment made was the use of Czech declension in order to make the text comprehensible.

Example:

I wanted to proclaim it to the world the way I'd told it to Alex and Larry and Tough Cookie, and my sweet lawyer, Christine.

Chtěl jsem to vyhlásit do světa stejně, jako jsem to prozradil Alexovi, Larrymu, Tvrďačce a mé sladké právničce Christine.

What turned out to be a rather difficult task was the translation of the name Tough Cookie. For a long time I was determined to keep the name in its original English version. Mainly due to my initial inability to select a fitting Czech equivalent. Given that Tough Cookie² is clearly a nick name giving away some characteristics of the character, I eventually decided to translate it into Czech. I created a list of few possible interpretations but none of them seemed to be good enough.

Example:

Tough Cookie threw her succulent little arms around me.
Tvrďačka kolem mě ovinula své svůdné ručičky.

Another arduous task proved to be the translating of the names of the music groups. My decision to keep the names intact was based solely on my subjective judgement. Another reason behind my decision was the name of the second music group „The Vampire Lestat“

¹ <http://www.behindthename.com/name/lestat>

² <http://cs.urbandictionary.com/define.php?term=tough%20cookie>

Example:

I wanted to rise and join the rock band called Satan's Night Out.
Chtěl jsem vstát a připojit se k rockové kapele Satan's Night Out.

All the more reason for me to bring the book and the band called The Vampire Lestat to fame as quickly as possible.

O další důvod víc proč proslavit knihu a skupinu The Vampire Lestat tak rychle, jak to jen půjde

LOCAL NAMES

Professional literature concerning translation offers a significant number of methods of translating local names. Some of the methods are mentioned bellow.

Jestliže ekvivalent v Cj neexistuje, je třeba řešit případy tzv. nulové ekvivalence či bezekvivalenty lexiky... K převzetí dochází především u jmen a zeměpisných názvů: Harry: Harry, Martini: Martini, Ohio: Ohio ... (Knittlová 84).

Obecně platí zásada, že je nutno respektovat domácí úzus tvarově i pravopisně, psát tedy Mnichov, nikoli München, Paříž, nikoli Paris ... (Kufnerová 37).

Podobné potíže jsou se jmény místními, tj. názvy ulic, budov, apod. Tady nepomůže žádná paušální teorie, překladatel musí případ od případu hledat nejúnosnější řešení. (Levý 29)

Names of cities which occur throughout the text usually do not have any Czech alternative but those places are known to Czech readers so they can be left in its original form.

Example:

That was in New Orleans in 1929.

To bylo v New Orleans roku 1929.

Translating the names of streets proved to be a rather difficult task for me. Because I sometimes could not decide whether I wanted to find the best possible Czech equivalent or keep the names in its original form. Eventually I decided to translate those names that could be translated without any change of meaning. When I decided to keep the name of some street in its original form, I usually added some explanatory information.

Example:

They moved into a house on Sixth Street – less than a block away from where I slumbered under my own house on Prytania near the Lafayette Cemetery – and they started to rehearse their rock music in the attic some time in 1984.

Nastěhovali se do domu na Šesté ulici – necelý blok od místa, kde jsem dřímал pod svým domem na Prytani poblíž Lafayetteova hřbitova – a začali někdy v roce 1984 ve sklepě zkoušet.

[...] I moved alone through the balmy night towards St. Charles Avenue, and thought about the danger facing them, my little mortal friends.

[...] vydal jsem se vlahou nocí směrem k ulici St. Charles Avenue a přemýšlel jsem o nebezpečí, které na mé smrtelné přítelíčky čeká.

TRANSLATING SPECIAL TERMS

One more word proved to be rather difficult to translate – the word fledgling. Fledgling is a term used for a newly risen Vampire. The original meaning of this word is either a young bird or a beginner. None of these words seemed to be good enough to be used for this particular term. Given that the process of creating a new Vampire is rather mysterious, magical even, I decided that the translation should sound slightly formal or maybe even old-worldly.

Example:

Fledglings and ancient ones, beautiful and evil and mad and heartless [...]
Nově zrození i starobylí, krásní i zlí i šílení a krutí [...]

3.3 The Morphological and syntactic analysis

POSSESSIVE PRONOUNS

Nutnost determinovat substantivum vede v jazycích se členem k hojnému užívání přivlastňovacích zájmen, jejichž přemíru v překladu do češtiny lze hodnotit jako vliv výchozího textu. Překladaťel musí neustále rozlišovat situace, kdy je přivlastňovací zájmeno ve skutečné posesivní funkci a kdy má v textu funkci pouze určující. (Kufnerová 49)

At first, I used to translate every single possessive pronoun which resulted in incoherent and unnaturally sounding sentences. I even translated all the possessive pronouns literally *můj* instead of *svůj* which sounded even more unnaturally. Realising my mistake, I paid considerable attention to the proper translation and tried to reduce as many of the possessive pronouns as possible.

In the following example I decided to completely leave out the possessive pronoun. It only functioned as a determinant thus did not play an important role in translating the sentence.

Example:

Finally it was time to call upon my old neighbors, the rock band called Satan's Night Out.

Konečně nastal čas povolat staré sousedy, rockovou skupinu Satan's Night Out.

In the next example I replaced the English possessive pronoun by Czech reflexive verb. As it is not necessary to specify the face because it is clear whose face it is.

Example:

I powdered down my face so that I could "pass" beneath the chemical lights of the all-night supermarkets, the hamburger joints, the carnival thoroughfares called nightclub strips.

Pudroval jsem si obličej, abych mohl "projít" pod chemickým osvětlením v supermarketech s nočním provozem, v hamburgerových řetězcích a karnevalovými ulicemi, kterým se říkalo třídy nočních klubů.

PASSIVE VOICE

Trpný rod čeština v beletrii v podstatě nepoužívá, pokud nejde o případy, kdy se autor záměrně vyhýbá explicitnímu vyjádření činitele (our team was beaten : naše družstvo bylo poraženo). Přesto se začínající překladaťelé často nechávají svést původním textem a mechanicky převezmou anglickou pasivní strukturu. (Knittlová 94)

Having this particular piece of information on my mind, I tried to avoid the over-use of the passive voice. In following examples, it is clear that the agent of the action is known and expressed directly, therefore it was possible to transform the sentences in the active voice.

Example:

I am also the author of an autobiography which was published last week.
Jsem také autorem autobiografie, kterou vydali minulý týden.

I was lying in the ground and I was starved for living blood.
Ležel jsem v zemi a žíznil po lidské krvi.

NON-FINITE CONSTRUCTIONS

Větné kondenzory jsou v angličtině běžné, což souvisí s jejím nominálním charakterem, hutností a ekonomičností vyjadřování. Čeština naopak používá na místě infinitivních, gerundijních a participiálních čili tzv. nominálních tvarů slovesných raději určitých tvarů slovesných, a tedy vět, ať už hlavních či vedlejších, připojených syndeticky nebo asyndeticky, tj. se spojovacím výrazem nebo bez něho. (Knittlová 95)

Before I became familiar with the theory of translating, I tend to translate the non-finite constructions rather clumsily using the Czech non-finite verb forms. However, the resulting sentences did not sound natural. Eventually I preferred to follow the above mentioned piece of advice and decided to use finite verb forms or subordinate clauses.

Gerund

Example:

In that state, I absorbed the voices sluggishly, surrounding them with my own responsive images as a mortal does in sleep.

V této fázi jsem pomalu vstřebával hlasy, doplňoval je svými vlastními obrazy, tak jak to smrtelníci ve spánku dělají.

In the following example I decided to use a subordinate sentence instead of the gerund construction

Example:

I mean the way the electricity could stretch a single note forever; the way harmony could be layered upon harmony until you felt yourself dissolving in the sound.

Mám na mysli ten způsob, kterým elektřina mohla natáhnout jedinou notu tak, aby zněla věčně. To, jak mohla být harmonie navrstvena na harmonii, dokud jsi necítil, že se rozpouštíš ve zvuku.

Participle

Syntactically, participles are close to adjectives. Yet translating them into Czech while trying to keep their adjectival qualities did not seem suitable. Following the advice of Knittlová I decided to use the finite verb form.

Example:

But I might have backed off from Satan's Night Out and roamed about for a few years, stunned and trying to gather my wits.

...ale možná bych se stáhnul ze Satan's Night Out, několik let se jen tak potloukal, a celý vyjevený bych se snažil vzpamatovat.

3.4 Lexical and stylistic aspect

DIRECT SPEECH INTRODUCTION

The subsequent methods deal with the translation of the direct speech, especially the reporting verb *say*.

Většině profesionálních překladatelů je dnes již jasné, že v angličtině je stereotypní opakování slovesa „said“ v uvozovacích větách dáno tím, že anglická literatura tu prostě má jinou konvenci, a zpravidla v tomto případě sloveso uvozovací věty různě obměňují (Levý 143)

Jedním z nejvýraznějších příkladů rozdílných stylových konvencí jsou asymetrie v uvozovacích větách, ve využívání uvozovacích sloves. Zatímco v literárních dílech psaných anglicky je vysoká frekvence tvarů uvozovacího slovesa říci (said), v české stylové tradici se uvozovací věty různě sémanticky obohacují, aby pomáhaly rozvíjet děj. Většina našich překladatelů tuto domácí stylistickou tradici respektuje a stereotypní uvozovací slovesa originálu v českém překladu obměňuje, jednak slovesy v podstatě synonymními např. pravil, povídal, děl, podotkl, poznamenal, prohodil, konstatoval apod., jednak slovesy, jejichž obsah vyplývá z děje, např. odpověděl, ptal se, zeptal se, oznámil, přidal se, usmál se apod. (Kufnerová 106)

Example:

“Show me this book,” I said.

“Ukažte mi tu knihu.” požádal jsem je.

“The best French directors for the rock video films,” I said.

“Na videoklipy najměť ty nejlepší francouzské režiséry,” nařídil jsem.

While translating reporting clauses, I tried to use various forms of the reporting verb *say*.

The English reporting verb *said* is used with minimum variety. Whereas in the Czech language it is possible to use many different reporting verbs. The advantage of the Czech language lies in its richness on synonyms. I chose the suitable synonyms according to the context of the sentence.

DIMINUTIVES

My method of translating diminutives is based on the following theory by Knittlová.

Angličtina jako izolační jazyk dává přednost při explicitnímu vyjadřování emocionálního postoje jiným jazykovým prostředkům než syntetická čeština. Vyjadřuje emocionálnost spíše analyticky, lexikálně, kombinací citově neutrálních lž s výrazy, které slouží převážně jako nositelé citového postoje. Nejčastějším takovým citově modifikujícím výrazem je adjektivum little, u něhož se denotační význam malosti prolíná s konotačním významem pozitivního citového postoje (Knittlová 59).

Not until I had studied the recommended literature concerning translating did I realize that the adjective little could also express the emotional attitude of the speaker. Having known that, I replaced my original translation *malé ruce* with *ručičky*.

Although not many diminutives occurred in the text, everytime there was a chance to use some, I did so.

Example:

Tough Cookie threw her succulent little arms around me.

Tvrďačka kolem mě ovinula své svůdné ručičky.

And now I said it clearly and distinctly to these handsome young creatures.

A těm krásným bytůstkám jsem to nyní řekl zcela jasně a zřetelně.

[...] I moved alone through the balmy night towards St. Charles Avenue, and thought about the danger facing them, my little mortal friends.

[...] vydal jsem se vlahou nocí směrem k ulici St. Charles Avenue a přemýšlel jsem o nebezpečí, které na mé smrtelné přítelíčky čeká.

IDIOMS

The following methods invented by the Czech translational professionals are dealing with the proper translation of idioms.

Kde slovo nemá význam samo o sobě, nýbrž jen jako součást celku, překládá se celek bez ohledu na významy jednotlivých slov. Jako lexikální jednotka se překládají ustálené fráze, idiomy a většina lidových rčení a přísloví. (Levý 129)

Adaptaci, tj. substituci situace popsané v originále, jinou, adekvátní situací, např. neexistuje-li v Cj ekvivalent přísloví, slovní hříčky aj. (Knittlová 14)

English is an idiomatic language. For that reason it was not possible to translate all phrases word for word. When translating an idiom or collocation I was not familiar with, I used internet sources such as thefreedictionary.com.

Example:

When I blow the atmosphere of an eighteenth century scene to smithereens now and then.

A tak doufám, že budete mít se mnou strpení, když bude můj styl nestálý a když tím občas rozdrtím atmosféru scény z 18. století na padrť.

When it became impossible to retain the original meaning of the idiom or collocation I tried to translate it as precisely as possible. The following example proved to be considerably difficult to translate. I could not find any Czech expression that would at least partially be of similar meaning. I decided to use following translation because it, at least partly, corresponds to the original expression.

Example:

But more important, I was swimming in realizations.

Ale ještě důležitější bylo, že se mi hlava točila z poznání.

SLANG AND COLLOQUIAL LANGUAGE

There is a great number of means to translate slang and colloquial language. These proved to be the most suitable for the translation.

Výrazy nářečové, slangové, hantýrka atd. se někdy nazývají obecně substandardismy. Při jejich převádění lze obecně zachovávat jistá pravidla. Důležité je poznat příznakovou jazykovou vrstvu, odhadnout, jak dalece je relevantní, a když je, nalézt prostředek, jak naznačit, že je jí užito. ... Přemístění pragmatické informace je možné vždy, když má sloužit k naznačení kulturní úrovně postav, její nálady, případně prostředí pomocí některých slov.
(Knittlová 112)

Není např. nutné, aby v lidové řeči cizímu hovorovému prvku odpovídal hovorový prvek domácí: může ho být užito na jiném místě, jen když celkový ráz promluvy zůstane stejný.
(Levý 132)

Although Lestat mostly uses flowery language of a French aristocrat he occasionally uses some colloquial expression. Given English is not his mother tongue, one could assume that he used those expressions unintentionally, because those colloquial expressions sometimes do not really fit into the sentence especially when considering the way he is mostly expressing himself. However, having read more books where he is one of the main characters, I became aware of his fondness of slang. Knowing about his fondness I did not hesitate to keep those expressions in the resulting text.

Example:

You just didn't see immigrants dropping dead of starvation in the alleyways.
Už jsi prostě nikde neviděl imigranty padat hlady v postranních ulicích.

I'd scare the hell out of them if it was possible, and charm them and lead them into the truth of it if I could.

Pekelně bych je vyděsil a okouzlit a dovedl je k pravdě, kdybych mohl.

Well, that added a hell of a lot of spice!

To tomu dodávalo pořádný šmrnc!

FOREIGN LANGUAGE IN THE TEXT

The translation of foreign language in the text follows the succeeding piece of advice by Knittlová.

Rozhodující kritérium ve všech případech je funkční. Týká se to i cizího jazyka, použitého v literatuře jen náznakově pro vytvoření atmosféry, v osloveních, pozdravech, společenských frázích atd. za těchto okolností zůstává cizí jazyk i v překladu v původní podobě (Knittlová 114).

I decided to follow the advice and keep the original version of the phrase. After having done some research I found out that this phrase is often used in English texts, which was one more reason supporting the advice of Knittlová to keep the phrase in its original untouched form. But since I was not familiar with the meaning of the phrase and had to search for its meaning I decided to do a little modification and that is adding extra explanatory information, so the meaning would be clear for everyone.

Example:

Not just the rich who've always achieved a certain androgyny, a certain joie de vivre that the middle-class revolutionaries called decadence in the past.

Ne jen ti bohatí, kteří vždy dosáhli jistého stupně androgynity, jisté joie de vivre, neboli radosti ze života, kterou střední třída v minulosti nazývala dekadencí.

3.5 Nationaly specific Feautres

V překladu má smysl zachovávat jen ty prvky specifična, které čtenář překladu může cítit jako charakteristické pro cizí prostředí, tj. jen ty, které jsou schopné být nositeli významu „národní dobová specifičnost“. Všechny ostatní, které čtenář nechápe jako odraz prostředí, pozbývají obsahu a poklesají na bezobsažnou formu, protože nejsou schopny konkretizace. (Levý 122)

MEASURES

The Czech translationalogical professionals have invented following theories to make the translating of measures significantly easier.

Nejběžnější je v oblasti měrných jednotek, které se v únosných mezích přepočítávají tak, aby nenarušily ráz uměleckého textu a přitom dostatečně informovaly našeho adresáta (Knittlová 82).

Nezvyklé měrné systémy, např. ruský a anglický, často nahrazujeme naší metrickou soustavou (Levý 124).

Metrické soustavy bude také jinak převádět v beletrii a jinak v literatuře věcné: ve vědeckém díle musí přepočítávat matematicky (10 yards – 9 metrů, resp. 9,14), kdežto v beletrii přibližně (ten yards – deset metrů) (Levý 135).

While translating measures I decided to transfer the units of the imperial system into the metric system, as the Czech reader does not necessarily need to be familiar with it. After converting the figure six feet into metrical system I got the result of 1.8288 metres³ or 1.83 metres after grounding down. However, due to stylistic reasons, I decided to use only the approximate value of six feet.

I repeated the same procedure while converting the unit of speed. Ninety miles per hour equals 144,84 kilometers per hour. This time I decided to round it up to 150 kilometers per hour. I found it more suitable a solution.

Example:

I'm six feet tall, which was fairly impressive in the 1780s when I was a young mortal man.

³ <http://www.metric-conversions.org/length/feet-to-meters.htm>

Měřím metr osmdesát, což bylo kolem roku 1780, když jsem byl mladý smrtelník, dosti impozantní.

In giant fluorescent-lighted emporiums you could buy tapes of medieval madrigals and play them on your car stereo as you drove ninety miles an hour down the freeway.

V obřích fluorescenčně osvětlených obchodních domech sis mohl koupit pásky se středověkými madrigaly a přehrát je na svém autostereu zatímco jsi jel po dálnici rychlostí 150 kilometrů za hodinu.

4 CONCLUSION

Before studying the theoretical literature in depth, I was too eager to start translating that I simply could not wait and started working on the practical part. However, later on I realised that I had tended to do almost every typical mistake of novice translators. I sometimes translated every single word of the sentence, translated the non-finite verb forms in a rather strange way, making the sentences sound odd. I had been too afraid to leave out anything so that I could, by mistake, change the meaning and message of the text. But as I acquired more theoretical expertise from the books by Levý, Knittlová and Kufnerová I was gradually able to do my best to avoid a great number of mistakes.

The theoretical part consists of the stylistic analysis and reference to Levý, Knittlová and Kufnerová. Their quotations are accompanied by my commentary and are thereafter demonstrated by examples.

What I appreciate the most is that this thesis had helped me to gain insight into the main issues of translation and also contributed to the enrichment of my vocabulary of various new words, phrases and idioms. Thanks to this work I also had the opportunity to try the work of a translator and to see how difficult the work can be. Not only does it need a perfect knowledge of both languages and extensive vocabulary but also a great deal of imagination. I cannot even imagine how difficult it must have been for translators of pre-internet era, when the only thing they could do was to rely on their own knowledge or do a lengthy research in a library.

The most challenging part proved to be translation of the expressions that do not exist in the Czech language. It was often fairly difficult to find some appropriate Czech equivalent. I hope so that I have chosen correctly in the majority of the examples, but given it was my first attempt to translate such extended text, I can only hope I have delivered a translation of reasonably good quality.

5 BIBLIOGRAPHY

PRIMARY SOURCES:

Rice, Anne. *The vampire Lestat*. London: Warner Books, 1995. Print.

SECONDARY SOURCES:

Knittlová, Dagmar. *K teorii i praxi překladau*. 2nd ed. Olomouc: Univerzita Palackého, 2000.

Kufnerová, Zlata. *Čtení a překládání*. 1st ed. Jinočany: H & H, 2009.

Levý, Jiří. *Umění překladau*. 2nd ed. Praha: Panorama, 1983.

Anglicko-český, česko-anglický velký slovník: [--nejen pro překladaatele]. 3. vydání. ed. Brno: Lingea, 2010. Print.

INTERNET SOURCES:

"Free | Define Free at Dictionary.com." . N.p., n.d. Web. 13 June 2014. <<http://dictionary.reference.com/browse/free>>.

"Joie de vivre." *Wikipedia*. Wikimedia Foundation, 6 June 2014. Web. 13 June 2014. <http://en.wikipedia.org/wiki/Joine_de_vivre>.

"Meaning, origin and history of the name Lestat." *Behind the Name*. N.p., n.d. Web. 13 June 2014. <<http://www.behindthename.com/name/lestat>>.

"Metric Conversion charts and calculators." *Metric Conversion charts and calculators*. N.p., n.d. Web. 13 February 2014. <<http://www.metric-conversions.org/>>.

"Urban Dictionary: tough cookie." . N.p., n.d. Web. 4 Sept. 2013. <<http://www.urbandictionary.com/define.php?term=toughcookie>>.